

Ukrajinská pohádka

Рукавичка

Ішов дід лісом, а за ним бігла собачка, та й загубив дід рукавичку.

От біжить мишка, увішла в ту рукавичку та й каже:

– Тут я буду жити!

Коли це жабка плигає та й питає:

– А хто-хто в цій рукавичці?

– Мишка-шкряботушка. А ти хто?

– Жабка-скрекотушка. Пусти й мене!

От уже їх двоє. Коли біжить зайчик. Прибіг до рукавички та й питає:

– А хто-хто в цій рукавичці?

– Мишка-шкряботушка, жабка-скрекотушка. А ти хто?

– А я зайчик-побігайчик. Пусти і мене!

– Іди!

От уже їх троє.

Коли це біжить лисичка – та до рукавички:

– А хто-хто в цій рукавичці живе?

– Мишка-шкряботушка, жабка-скрекотушка та зайчик-побігайчик. А ти хто?

– Та я лисичка-сестричка. Пусти і мене!

– Та йди!

Ото вже їх четверо сидить. Аж суне вовчик – та й собі до рукавички, питається:

– А хто-хто в цій рукавичці живе?

– Мишка-шкряботушка, жабка-скрекотушка, зайчик-побігайчик та лисичка-сестричка. А ти хто?

– Та я вовчик-братик. Пусти і мене!

– Та вже йди!

Уліз і той. Уже їх п'ятеро.

Де не взявся – біжить кабан.

– Хро-хро-хро! А хто-хто в цій рукавичці живе?

– Мишка-шкряботушка, жабка-скрекотушка, зайчик-побігайчик, лисичка-сестричка та вовчик-братик. А ти хто?

– Хро-хро-хро! А я кабан-іклан. Пусти і мене!

– Оце лихо! Хто не набреде – та все в рукавичку! Куди ж ти тут увілезеш?

– Та вже влізу, – пусти!

– Та що вже з тобою робити, – йди!

Уліз і той. Уже їх шестеро, уже так їм тісно, що й нікуди. Коли це тріщать кущі, вилазить ведмідь – та й собі до рукавички, реве й питається:

– А хто-хто в цій рукавичці живе?

– Мишка-шкряботушка, жабка-скрекотушка, зайчик-побігайчик, лисичка-сестричка, вовчик-братик та кабан-іклан. А ти хто?

– Гу-гу-гу! Як вас багато! А я ведмідь-набрідь. Пусти і мене!

– Куди ми тебе пустимо, коли й так тісно?

– Та якось будемо.

– Та вже йди, тільки скраєчку! Уліз і ведмідь, – семеро стало.

Та так вже тісно, що рукавичка ось-ось розірветься.

Коли це дід оглядівся, – нема рукавички. Він тоді назад – шукати її, а собачка попереду побігла. Бігла-бігла, бачить – лежить рукавичка і ворухиться. Собачка тоді: «Гав-гав-гав!»

Вони як злякаються, як вирвуться з рукавички, – так усі й порозбігалися лісом.

Прийшов дід та й забрав рукавичку. ■

Rukavička

Šel dědeček lesem, za ním běžel psík. I ztratil dědeček rukavici.

Tu běží myška, vlezla do rukavičky a povídá:

„Tady budu bydlet!“

Najednou přiskákala žabka a ptá se:

„Kdopak bydlí v rukavičce?“

„Myška škrábavka. A kdo jsi ty?“

„Jsem žabka skákavka. Pusť mě taky!“

A už jsou tam dvě. Tu běží zajíček. Přiběhl k rukavičce a ptá se:

„Kdopak bydlí v rukavičce?“

„Myška škrábalka a žabka skákalka. A kdo jsi ty?“

„Jsem zajíček ušáček. Pusťte mě taky!“

„Tak pojd!“

A už jsou tři.

Tu běží liška a hned k rukavičce:

„Kdopak bydlí v téhle rukavičce?“

„Myška škrábalka, žabka skákalka a zajíček ušáček. A kdo jsi ty?“

„Jsem liška ryška. Pusťte mě taky!“

„Tak pojd!“

A už tam jsou čtyři.

Tu jde kolem vlk. Hrne se také k rukavičce:

„Kdopak bydlí v rukavičce?“

„Myška škrábalka, žabka skákalka, zajíček ušáček a liška ryška. Kdo jsi ty?“

„Jsem vlček šedý krček. Pusťte mě taky!“

„No tak pojd' také!“

A už je jich pět.

Kde se vzal, tu se vzal – běží divočák.

„Kdopak bydlí v rukavičce?“

„Myška škrábalka, žabka skákalka, zajíček ušáček, liška ryška a vlček šedý krček. A kdo jsi ty?“

„Chrochro, jsem divočák štětiňák, pusťte mě taky!“

„To je nadělení! Každý nám do rukavičky leze! Jak se sem vejdeš?“

„Nějak se vejdu! Pusťte mě!“

„No co s tebou naděláme... Tak teda pojd!“

Vlezl divočák do rukavičky, už je jich šest. Mačkají se jeden na druhého, sotva se do rukavičky vejdou.

Najednou zapraskalo v křoví – šine se k rukavičce medvěd. Zaryčel a ptá se:

„Kdopak bydlí v rukavičce?“

„Myška škrábalka, žabka skákalka, zajíček ušáček, liška ryška, vlček šedý krček a divočák štětiňák. A kdo jsi ty?“

„Hoho! Vás tam ale je! Jsem medvěd medojed! Tak mě pusťte taky!“

„Ale kdepak! I tak je tu těsno!“

„Nějak se přece vejdem!“

„No tak dobře, ale jen na krajíček!“

Vlezl tedy do rukavičky i medvěd, už je jich sedm. Těsno je v rukavičce, tak tak že nepraskne.

A vtom se dědeček zastavil, kouká – rukavice nikde. Tak jde honem zpátky, hledá rukavičku, a psík běží vpředu. Vidí: leží rukavička a hýbe se.

Psík zaštěkal „Haf haf!“ Zvířátka se lekla a šup do lesa.

Dědeček přišel, zvedl rukavičku a šel si dál. ■

